

De l'Escola de s'Agaró al S'Agaró Hotel

ROSA MARIA GIL TORT > TEXT

JORDI FERRÉ > FOTOGRAFIA

Al'extrem nord de la platja de Sant Pol, a prop del mar però no arran, en un petit turó que presideix les dunes, existeix un edifici d'aire balneari que ha viscut totes les vicissituds del segle xx. Les seves parets han estat testimonis d'esdeveniments molt diversos i insospitats. Avui és escenari de vacances, casaments i trobades d'economia, que convoquen dirigents polítics i empresarials. Al llarg de la seva història, però, n'ha vist de tots colors, del blanc i negre al color passant pel roig, com ha estat la història d'aquest país.

L'any 1929, un emprenedor Antoni Montseny construí el primer hotel del lloc, l'Hotel Monumental, en el context d'una urbanització del mateix propietari. La premsa de l'època el recomanava com a lloc excel·lent entre els excel·lents. Eren els anys daurats del primer turisme, un luxe elitista que tenia fites com s'Agaró, on una incipient activitat turística en mans dels Ensesa, Gandol i Montseny dissenyava el passat del nostre present. Encara no existia l'Hotel de la Gavina, i tan sols els Banys de s'Agaró i algunes torretes modernistes a peu de sorra ornaven l'arc de la magnífica platja de Sant Pol. Poc va durar l'aventura del Monumental, perquè, sis anys més tard, Josep Ensesa adquireix l'immoble i la urbanització de l'entorn en el marc d'expansió de la flamant urbanització de s'Agaró, somiada en col·laboració amb Rafael Masó. L'hotel és rebatejat amb el nom d'Hotel de la Platja, però gairebé no exerceix com a tal, ja que el destí li tenia preparat un altre projecte igualment *glamurós*. Durant el curs 1935-1936 l'Hotel serà la seu de l'Escola de s'Agaró, promoguda per Narcís Masó Valentí. Es tractava d'un pensionat per a 50 alumnes cridats a nodrir les classes dirigents del país. Era el somni del seu promotor, ideòleg de la nova pedagogia, madurada en estades internacionals i a l'escola Blanquerna de Barcelona. La iniciativa va ser un èxit, però l'estiu de 1936, amb la matrícula per al curs següent completa, l'escola va haver de tancar en esclatar la Guerra Civil.

Ben aviat, el 1938, l'edifici va ser elegit per les brigades internacionals nord-americanes com a clínica de guerra, i les imatges ens mostren els *marines* d'aleshores al davant d'indrets ben coneguts i familiars avui. El desgraciat desenllaç de la contesa aviat va omplir el magnífic hotel de refugiats procedents del sud, infants, dones i vells que arribaven per vaixell al port de Sant Feliu després d'una duríssima travessia.

La fi de la guerra i l'inici de la represa va portar els Ensesa a reobrir l'establiment, amb un nom afí al moment. *L'Hotel de la Playa* va continuar essent una alternativa al luxe internacional de la veïna Gavina fins a finals dels vuitanta, quan l'immoble fou remodelat i rebatejat amb el nom de S'Agaró Hotel per esdevenir l'escenari de vacances, repòs i festes d'alt nivell que avui coneixem.

Dels seus estadants, efímers i temporals, ben pocs es pregunten pel seu origen, i menys encara en coneixen la història, avui prou disfressada en la darrera reforma que n'ha retallat la silueta i ampliat les terrasses. Però l'espai vora el mar, que acollí els primers banys de sol, les lliçons de Narcís Masó, les convallescències bèl·liques i l'enyor i la misèria física i espiritual dels refugiats, segueix allà. Perquè els pins acostumen a viure més que les persones i el vell brollador envoltat per la doble escalinata evocadora i decadent, les pèrgoles, el vestíbul i els sostres de refós quadriculat dels salons romanen com a muts testimonis del que han viscut: els somnis i malsons del segle xx.

